

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. VI. Summum Pontificem à nemine, præter solum Deum, judicari posse:
non ergo Concilio subjici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

§. VI.

Summum Pontificem, à nemine, præter solum Deum judicari posse: non ergo Concilio subijci.

Summaria.

1. *Quid sit Papam Concilio superiorem esse.*
2. *Pontificem Romanum judicari à nullo mortalium posse, testimonio Synodi Sinuessana ostenditur in causa Marcellini Papa.*
3. *Et Synodi Romana sub Sylvestro PP.*
4. *Et alterius Synodi Rom. in causa Sixti tertii PP.*
5. *Et Synodi Palmaria in causa Symmachi Pontificis.*
6. *Et secunda Ephesina Synodi in causa Dioscori Patriarchæ Alex.*
7. *Et Synodi Romana in causa Leonis III. Pontif. Max.*
8. *Iterum Synodi Rom. in causa Photii.*
9. *Solvuntur objectiones.*

I.

Erum formæ & essentia cognosci à nobis, nisi per operationes non possunt: totæ enim in sensum cadunt, & ab ipso in intellectum, qui ab operationibus & effectibus, velut totidem characteribus & indiciis, naturas ex vultu agnoscit, occultas alioquin abditasque. Sic Aristoteles Animam per Corpus, motumque definit, sine quibus Anima, & sensui & intellectui impervia lateret. Nec Deum melius, quàm per effectus cognosci posse testis est B. Apostolus *ad Roman. 1.* & Sapiens *c. 13.* Eodem pacto, qui dicunt Concilium esse

supra Pontificem, hanc ipsam superioritatem velut formam, ideamque abstractam per effectus ostendant; adduntque, posse Papam à Concilio judicari, damnari, corrigi, puniri, & alia quæ Superioris sunt; & idè Papam esse tantum Ecclesiæ ministrum, & primum agendi instrumentum, in ipso verò Concilio primariò & principaliter virtutem & potestatem capitalem & Vicariam, supremamque influendi, regendi, docendi, legesque statuendi, quæ etiam Papam obstringant, reperiri. Quæ si vera sunt, verum omnino est, Concilium esse supra Papam. Sed nos contrarium, nec has notas Superioritatis in Concilio, sed Pontifice reperiri ostendemus.

Age jam ergo, & hoc paragrapho expendamus, cujus sit Pontificem judicare. Ubi tamen observandum est, nobis sermonem non esse de casibus exceptis & irregularibus, v. g. hæresis, schismatis &c. in quibus quid Concilio liceat, postea dicitur; sicut enim in naturalibus potentia absoluta & obediens non determinat causam potentem; ita in moribus nemo superior, aut major dicitur à casibus exceptis & exorbitantibus. Sed ad rem ipsam veniamus.

II. Anno CCCIII. Cùm Romæ Vulcanalia agerentur, Marcellinus Pontifex ab Imperatoribus Diocletiano & Maximiano, minis primùm, deinde blanditiis evictus est, ut thus Vestæ adoleret; cujus delicti à viris Christianis 72. in Synodo 300. Patrum, quæ propterea convenerat Sinuessæ in crypta Cleopatrensi, convictus est: & cùm nemo auderet in Pontificem sententiam proferre, sed clamarent; ipse in terram fusus, velatoque capite & cinere consperso, primus sententiam in se ipsum dixit: *Peccavi coram vobis, & non possum esse in ordine sacerdotum, quoniam à variis corrupit me auro.* In hac synodo nihil frequentius dictum, quàm Pontificem judicari à Concilio non posse. Audi acta.

Synodus autem universa hoc dixit: Cunctorum iudicio tu eris iudex: ex te damnaberis & justificaberis: tu enim iudex, tu reus. Et infra: *Presbyteros & diaconos damnabant, ipsos etiam iudicabant, non tamen iudicabant Pontificem, quia sic ex uno ore erant concordati, ut ipse iudex, ipse reus: ipse semetipsum in presentia eorum se innocentem servaret, aut infidelem se damnaret.*

Et in-

Et infra: Petrus Episcopus dixit: loquere Pontifex, & iudica causam tuam. Et paulo post: Collige in sinum tuum causam tuam: te enim non condemnamus Presul, quoniam ex ore tuo justificaberis, & ore tuo condemnaberis.

Et post pauca: Melchiades Episcopus subscripsit primus in eius damnationem, quoniam & ipse clara voce dicebat: Iuste ore suo condemnatus est: & ore suo suscepit anathema, quoniam ore suo condemnatus est: nemo enim unquam iudicavit Pontificem: quoniam prima sedes non iudicabitur à quoquam.

Habentur acta hujus Synodi Tom. 1. Conciliorum: & ea citat, utiturque Marcellini à nemine iudicati exemplo Nicolaus I. in celebri illa ad Michaëlem Imperatorem epistola, quæ lecta est in Synodo Oecumenica 8. Act. 6.

III. Anno CCCXXIV. Post baptizatum Constantinum Romæ in Thermis Trajani à B. Sylvestro Synodus 284. Episcoporum collecta est, præsentente Constantino, Helenæque matre, in qua Valentiniانا & Sabelliana hæresis damnata. Habetur hæc Synodus tom. 1. Conciliorum, cujus 20. cap. sic habet: Nemo enim diiudicet primam Sedem, quoniam omnes Sedes à prima Sede iustitiam desiderant temperari, neque ab Augusto, neque (NB.) ab omni Clero, neq; à Regibus, neq; à Populo iudex iudicabitur.

IV. Anno CCCCXXXIII. Celebratum est Romæ in Basilica Heleniana, in Atrio Sessoriano Concilium in causa Sixti III. Pont. qui conflata illi ab Anicio Basso Exconsule calumniâ, & Mariano Patricio, stupri cum sacra virgine accusabatur: aderat Valentinianus Augustus, cui cum dictum à Patribus esset: Non licere adversus Pontificem dare sententiam: surrexit idem proutinus Imperator, & in arbitrio præfati Pontificis tribuit iudicare iudicium suum. Verba sunt Nicolai Papæ in epist. ad Michaëlem Imperat. quæ habetur Tom. 3. Concil.

V. Anno DII. Romæ sub Symmacho Papa celebrata Synodus fuit in Porticu Basilicæ S. Petri, quæ palmaria dicebatur. Ejus vocandæ causa hæc fuit. Profecto ad Pontificatum Symmacho, Senatorum studiis & pecuniâ oppositus fuerat Laurentius Antipapa: à quo cum calumniis Symmachus infamaretur, destinatus à Theodorico Italia Rege Visitator, qui in vitam morésque Symmachi inquireret. Hic tempori cedens, quid enim aliud cum Tyranno ageret? passus est in Synodo palmaria 115. Episcoporum, dilutis, quæ opponebantur, criminibus.

352 Lib. II. §. VI. S. Pontificem à solo Deo judicari,
minibus innocentiam suam probari: idque sequenti anno in alia Syn-
odo Romana repetitum: in qua Ennodio mandatum est, ut scripta
apologia Schismaticorum criminationibus refelleret, quod tantâ abil-
lo eloquentiâ, nervoque factum, ut communi omnium plausu & en-
comiis à Patribus exciperetur: hic ergo inter alia, quæ videri possunt
Tom 2. Concil. ubi Ennodii libellus extat, hæc scribit:

Visitatores, inquit, & aliis Episcopis dedit ipse, & justum est, ut
facti sui lege teneatur. Non vos in hoc titulo falsitatis incesso, diu menda-
ciis adhaerentia verba non arguo. Dico tamen latorem Juris dissimulationis
sue, nisi velit, terminis non includi: & nisi Princeps fastigii summa mo-
deretur, frustra ad illud, quod dederit, jus vocatur. Lex prohibitiva &
mentis est, quæ hominem viventem sine lege castigat: propriè moribus im-
pendit, qui necessitati non debet disciplinam. Aliorum forè hominum
causas Deus voluit homines terminare: sed sedis istius Præsulis, suo sine
questione reservavit arbitrio. Voluit B. Petri Apostoli successores cœli
tantum debere innocentiam, subtilissimi discussoris indagari inviolatam
exhibere conscientiam. Nolite estimare eas animas de inquisitoribus non
habere formidinem, quas Deus præ cæteris suo reservavit examini. Non
habet apud illum Reus de allegationis nitore subsidium, quando ipsorum
factorum utitur eo teste, quo iudice. Dicat forsitan omnium animarum
ralis erit in illa disceptatione conditio. Replicabo uni dictum: Tu es Pe-
trus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: & quæcunq; sol-
veris super terram, erunt soluta & in cælis. Et rursus Sanctorum voce pâ-
tet, Pontificum dignitatem Sedis ejus, factam toto orbe venerabilem, dum
illi quidquid fidelium est, ubiq; submittitur, dum totius corporis caput esse
designatur, de qua mihi videtur dictum per Prophetam: Si hæc humilia-
tur, ad cuius confugietis auxilium, & ubi relinquetis gloriam vestram?
Quid si immunda mihi labia habenti, & nullis succensa carbonibus, ut
Esaiæ concessum est, ut his ablutis, ipsum ad passionis suæ tuenda privilegia
Petrum Apostolum liceret evocare, & quod ait, precibus humana voce lo-
queretur? Quem si audieritis, hæc diceret: Filii hominum, usque quò gra-
ves corde? ut quid diligitis vanitatem, & quaritis mendacium? scitote
quoniam mirificavit Dominus Sanctum suum. Quid stabilita Christi
manibus cupitis fundamenta subruere? Quid auribus imperitis illuditis,
& graviorem vindictæ speciem facitis esse, quàm culpa? si odium debetis
excessibus, vos mundate.

Cur liberius condemnatis scelera quàm videtis? sui impugnator est,
qui

qui fornicationis officii urget adulteria & animarum supra, carnis accusat. Scriptum nempe retinetis: *Maledicti omnes qui fornicantur abs te.* Feda ergo à nitore Domini sui obligatione dissolvitur, qui statuis celestibus minus mera fides dependit officia. Possessionis nostræ vobis (ut video) claritas movit invidiam, quam simulatâ ut mali possessoris indignatione transfertis, dum desudatis impendius. Arcem, quâ fuistis conspicui, crebris labefactatam ictibus, nisi obsisterem, proposuistis subruere: & cælo stabilitam machinam, quanta sit, ostendere per ruinam.

VI. Anno CCCCXLIX. Secunda Ephesina Synodus sub Theodosio II. Imperatore & Leone Pontifice Maximo habita est. Adfuerunt Episcopi 128. præfeditque Dioscorus Patriarcha Alexandrinus. A Leone missi Legati quatuor Rhenus & Hilarius Cardinales: Julianus Episcopus Puteolanus, & Dulcitus. In hoc Concilio molitionibus Chrysochii Eunucho in aula præpotentis, & præsertim Dioscoro, minis armisque omnia miscente, Eutyches absolutus, Flavianus Patriarcha Constantinopolis damnatus, & paullo post in exilio consumptus. Legati Pontificis injuriis affecti, fugatique, de quibus videri possunt acta Concilii Chalcedonensis. *Act. 1. & 2.* Sed omnem audaciam superavit, cum Alexandriæ in paucorum conventu Episcoporum, & quos metu fregerat, ausus est in Leonem Pontificem sententiam dicere, eumque sacris excludere.

Et hoc est illud infame, ut Patres vocant, Latrocinium Ephesinum, sive Concilium prædatorium in Concilio Chalcedonensi. tanta execratione acceptum, *Act. 1.*

De hoc Dioscori facinore sic loquitur Nicolaus primus in celebri epist. ad Michaëlem Imperatorem: *Intantum hanc præsumptionem SS. Patres apud Chalcedonem detestati sunt, ut Dioscorum Alexandrinum Antistitem, inter cetera idcirco potissimum sine ulla restitutione damnaverint, quia in contumacia permanens erga primam Sedem Romanam privilegium, resipiscere à suis superstitionibus, ut servaretur à prima Sede Apostolica, noluit: & ponens in cælum os suum, & linguam ejus transeunte super terram, excommunicationem in sanctum Leonem Papam dictavit, ita ut in sententia contra ipsum prolata, hoc videantur memorare præcipue, dicentes: Quoniam secundis excessibus priorem iniquitatem valde transcendit. Præsumsit enim & excommunicationem dictare adversus sanctissimum & beatissimum Archiepiscopum magnam Romam Leonem. Numquid ibi legitur, inquisitionem fuisse factam, utrum justè an injustè ipsum jam factum Dioscorum excommunicationem dictasse? Non planè, sed absq. omni controversia*

*hoc in eo ulti sunt: quia cum esset inferior, potiore[m] quibuslibet conatu[m] eff
lace[re] contumelias, teste Anatolio Constantinopolitano Prasule, qui di-
cit: Propter fidem non est damnatus Dioscorus, sed quia excommunica-
tionem fecit Domino Archiepiscopo Leoni.*

Totam verò Synodum Ephesinam 2. omni[us]que illius acta
damnavit, improbavitque Leo, ut patet ex illius *Epistolis 22. 23. 24. &
25.* quæ habentur *Tom. 2. Conciliorum.*

Dices hoc 2. Ephesinum Concilium fuisse illegitimè celebra-
rum, Patribus ad subscribendum, pœnis & metu compulsis: & ideo
nihil probare; cum nemo dicat Concilium, in quo legitimus
procedendi modus non observatur, esse supra Papam.

Respondemus, quòd huic Concilio nec auctoritas, nec legati
Pontificis defuerint, ac ut tam fœdè in Latrocinium evaserit, non ali-
am causam fuisse, quàm quòd imperio & voluntati Leonis ejusque
Legatorum non paruit, ad hanc enim regulam, si Dioscorus & Patres
spectassent, numquam à recto flexissent: idemque fuit postea Basi-
leen[sis] Concilii infortunium. Ergo vel hoc ipso, aliisque exemplis
multis palàm est, Concilium Papæ, ejusque voluntati & sententiæ op-
positum, non tantùm majoris auctoritatis non esse, sed planè nullius,
extinctioque velut vitali colore, corruptioni obnoxium.

Audi Leonem ipsum *epist. 23. ad Theodos. August. Litteris Cle-
mentie V[est]ra, quas dudum ad B. Petri Apostoli Sedem, pro Catholica fi-
dei amore misistis, tam am fiduciam sumpsimus defendenda per vos veri-
tatis & pacis, ut in eusa tam simplici, tamque munita nihil putarem[us] pos-
se existere, quod noceret, presertim cum ad Episcopale Concilium, quod
haberi apud Ephesum precepistis, tam instructi sint missi, ut si scripta, qua
vel ad sanctam Synodum, vel ad Flavianum Episcopum detulerunt, Epi-
scoporum publicari auribus Alexandrinus permisisset Antistes, ita ma-
nifestatione purissima fidei, quam divini[us] inspiratam & accepimus &
tenemus, omnium concertationum strepitus quievisset, ut nec imperitia
ultra deciperet, nec occasionem nocendi emulatio reperiret.*

VII. Anno DCCC. Sub Leone III. & Carolo Magno Ro-
mæ omnium Italiæ & Franciæ Episcoporum Synodus fuit, ingenti
utriusque nationis Optimatum frequentia, ut testatur Anastasius
in vita Leonis. Causa hujus Synodi hæc fuit. Hadriano Pontifici
omnium voto Leo successerat, cujus electionis invidia Paschalis &
Campulus Hadriani nepotes tacti (nam ipsi ad tiam aspirabant)

ausi sunt Leonem solemniter ritu supplicentem, cum armatorum globo invadere, cædere, & indignissime habitum in carceres agere: ut verò tam impio facinori velum prætexerent, sanctum Pontificem variè criminati sunt. Cum ergo jussu Caroli, qui decreverat in sacræ Majestatis reos vindicare, Episcopi in Leonem eique objecta inquirerent, omnium Antistitum oborta est exclamatio: *Nos Sedem Apostolicam, qua est caput omnium Dei Ecclesiarum, judicare non audemus: Nam ab ipsa nos omnes & Vicario suo judicamur, ipsa autem à nemine judicatur, quemadmodum antiquitus mos fuit: sed sicut ipse Summus Pontifex consuevit, jubeat, canonicè obediemus. At venerabilis Leo Præsul, inquit, Prædecessorum Pontificum vestigia sequor, & de talibus falsis criminatationibus, qua super me nequiter exarserunt, me purificare paratus sum. Sic habet Anaftasius in vita Leonis, & Æmilius de gestis Francorum in Carolo M.*

Forma purgationis à Leone facta recitatur à Baronio ad Annum DCCC. ex ritibus Romanæ Ecclesiæ in hæc verba.

Nota res est, fratres Charissimi, malos adversum me homines insurrexisse, meque ad vitam meam gravissimis criminibus infamasse. Cujus rei cognoscenda gratiâ clementissimus hic ac serenissimus Rex Carolus unicum sacerdotibus ac Principibus suis in hanc urbem se contulit. Quamobrem ego Leo Pontifex S. R. E. à nemine judicatus, neque coactus, sed meâ voluntate impulsus purgo me, presentibus vobis coram Deo & Angelis ejus, qui conscientiam novit, & Beato Petro Principe Apostolorum, in cuius conspectu consistimus, neque sceleratas res, quas mihi objiciunt, perpetrasse, neque perpetrare jussisse, Deum testans, in cuius judicium venturi sumus, & in cuius conspectu consistimus. Et hoc facio, non legibus nullis obstrictus, neque hanc consuetudinem aut decretum in sancta Ecclesia successoribus meis & fratribus Co-episcopis imponere cupiens, sed ut certis iniquis vos suspicionibus liberem.

VIII. Anno DCCCLXVIII. In Synodo Romana sub Hadriano II. in causa Photii sic Pontifex prælocutus est: *Romanum Pontificem de omnium Ecclesiarum Præsulibus judicasse legimus, de eo verò quemquam judicasse non legimus. Licet enim Honorio ab Orientalibus post mortem anathema sit dictum, sciendum tamen est, quia fuerat super hæresi accusatus, propter quam solum licitum est minoribus majorum suorum motibus resistere, vel pravos suos sensus liberè respuere: quamvis & ibi nec Patriarcharum, nec ceterorum Antistitum cupiam de eo, quamli-*

356 Lib. II. §. VI. S. Pontificem à solo Deo judicari,
*bet fas fuerit, proferre sententiam, nisi ejusdem prima Sedis Pontificis
consensus praecessisset.*

Quæ verba lecta & approbata sunt in 8. Synodo Oecumenic.
Act. 7.

Ubi nota, quamvis hæc Concilia generalia non fuerint, summum
tamen probandi auctoritatem habere, plenamque fidem facere:
quis enim credat tot, tantosque Episcopos, tamque ab omni adu-
latione alienos, doctrinâ & pietate insignes, quique toties Pontifi-
cem Maximum & sine ulla omnino exceptione à nullo judicari posse
dixerunt, ignorantiam deceptos esse, & quid Concilii in Papam lice-
ceret, ignorasse? Maximè cum sacrorum Canonum hac in re tam cla-
ra sit sententia, ut clarior desiderari haud possit.

Videantur S. Bonifacius Mart. *in c. si Papa d. 40.* S. Anaclet. *d. 79.*
c. electionem. S. Innocentius Pontifex Max. *in c. nemo 9. q. 3.* S. Ante-
rus Martyr. *in c. facta 9. q. 3.* S. Gelasius Papa omnibus Episcopis per
Dardaniam constitutis scribens *in c. cuncta 9. q. 3.* S. Nicolaus I. Papa
in epist. ad Michaëlem Imperat. *c. patet 9. q. 3.* Paschalis Papa *in c. si-
gnificasti. de elect.* Innocentius III. *in c. innotuit. de elect.*

IX. *Non obstat I.* allegatis auctoritatibus Pontifices in pro-
pria causa testari. *Respondemus* jam supra, Pontifices non pro sua,
sed Dei & Ecclesiæ Christi causa locutos esse: nec aliud quam ipsa
Concilia scripsisse. Si Papæ in propria causa loquenti, ut dicunt,
credi non debet, cui ergo credemus? & quis huic controversiæ fi-
nem imponet? nam & Concilia eadem exceptio premet, judicasse
videlicet Patres in propria causa: quamquam & Concilia pro nobis
stare, jam plus satis monstratum sit, ut quod Christus olim Judæis
Joann. 5. hoc Vicarii Christi suam auctoritatem impugnantibus dicere
possint: *Scrutamini Concilia, in quibus putatis vos veritatem habere,
& illa sunt quæ testimonium perhibent de me.*

Non obstat II. Beatum Petrum fuisse graviter à B. Paulo ob-
jurgatum, idque patienti animo tulisse; cur ergo non possit Papa à
Concilio? *Respondemus*, aliud esse objurgare aliquem, aliud judicare:
hoc jurisdictionis est; non illud: quicumque enim malè agit, redargui
potest, ut olim Nathan Davidem, & Regem, & Prophetam adul-
terii redarguit; & hodie concionatores: quicumque ergo vas electio-
nis es, & raptus usque in tertium cælum audisti arcana verba, pec-
cantem Pontificem, ut voles, objurga, quod etiam B. Bernardus,
aliquæ

aliique eodem spiritu acti fecerunt: sed memento in Exodo c. 25. scriptum esse: *Facies quoque candelabrum de auro mundissimo: emunctoria quoque fiant de auro purissimo.* Ergo non emungat, qui aurum non est. (a)

Non obstat III. Honorium Papam à sexta Synodo damnatum esse.

Respondemus. Jam supra de Honorio dictum esse. Sed quidquid de illius damnatione sit: aut Honorius hæreticus fuit, aut non fuit: si non fuit, ergo nec damnatus est, cum ejus damnandi non alia, quam hæresis causa in Concilio notetur. Si hæreticus fuit, hic est casus exceptus, de quo infra dicetur: hæreticus enim Papa cum amplius Ecclesiæ membrum non sit, nec caput esse potest. Et diligenter advertendum est, Agathonem Papam in Epist. ad Synodum nunquam dixisse Pontifices, ut personas privatas in fide nunquam errasse; sed *Sedem Apostolicam*: aliud est enim error Sedis, aliud error Personæ; nec enim quidquid agit, aut dicit Papa, agit, dicitque ut Pontifex & Persona publica. (b)

Non obstat IV. Sexta Synodus Oecumenica, quæ can. 13. & 55. Pontifici Romano præcipit, permittat matrimonii usum Sacerdotibus, abrogatque Sabbathi jejunium.

Respondemus. Duodecim à sexta Synodo annis, sedente Sergio Pontifice Anno Christi 692. fuisse eam Synodum celebratam Constantinopoli ab Episcopis Orientalibus, eamque penthectin vocatam, hoc est, quini-sextam, quod videlicet eo prætextu convenisset, ut quæ Quintæ & Sextæ Synodo deessent, suppleret. Vocata est etiam Trullana, à loco videlicet in modum trullæ camerato. Adfuerunt Patres 227. sed à sede Apostolica nullus, qui ejus nomine præsideret. Tantumque absuit Oecumenicam esse, ut etiam à Sergio damnata fuerit teste Beda *de sexta ætate in Justiniano minor. & Anastasio in Sergio.*

Ceterum, quam illi canones egregiè & ex præscripto Apostolicæ doctrinæ constituti sint vide S. Gregorium M. l. 7. ep. 39. Carthaginense Concilium 2. can. 13. Ephiaphanium *hæresi* 19. & Cabassutium ad Concilium Nicæni Can. 3. & Ancyranum c. 10. & ad Concilium Laodicenum cap. 50. enim verò cum Catholicis agimus, quibus operæ pretium

Yy 3 non

- (a) V. S. August. epist. 19. ad Hieronym. & Gregor. homil. 18. in Ezech.
 (b) Videatur de Honorio Cabassutius in sua historica notitia ubi agit de sexta Synodo.

158 Lib. II. §. VI. S. Pontificem à solo Deo judicari, non fuerit jam probata probare, claroque Sole facem præferre. Qui volet historiam improbatæ hujus Synodi non tantum à Sergio, Joanne VII. & Constantino summis Pontificibus, sed etiam tribus Patriarchis Alexandrino, Hierosolymitano, & Antiocheno, videre potest Bedam de sex Ætatibus, in Justiniano minore; Anastasium Bibliothecarium in Sergio, & Baronium ad annum 692. ubi etiam inveniet subinde hujusmodi Canones Trullanos à summis Pontificibus contra ipsos Græcos citatos esse, partim etiam vitandi schismatis causâ toleratos, qualis est Canon de matrimonii Clericorum.

Non obstat Quinto c. si quis 42. c. 2. q. 7. ubi: *Si quis super his nos arguere voluerit, veniat ad sedem Apostolicam, ut ibi ante Confessionem beati Petri mecum iuste decertet, quatenus inibi unus ex nobis sententiam suscipiat suam.* Hæc verbis Gregorius Judicem aliquem agnoscit, & se iudicio submittit. Neque hoc novum & rarum, cum Constantius Liberium, Justinianus Sylverium & Vigilium in exilium egerint. Otto I. Joannem XII. deposuit, Leone VIII. substituto. Henricus III. Gregorium VI. in ordinem redegit, iussitque Clementem II. Pontificem renuntiari. Quod si Principes seculares potuerunt Jus Pontificibus dicere, in eosque sententias ferre, quanto magis id potuerunt Concilia ex Sacerdotibus conflata? quod ipsi summi Pontifices aperte confitentur in c. Petrus. & c. nos si incompetenter 2. q. 7.

Respondemus. Exempla, quæ producuntur, nihil probare contra expressos Canones à nobis citatos; nota enim est regula Juris: *Non exemplis, sed legibus judicandum esse.* (a) Cum enim exempla & facta hominum alia sint bona, alia mala, & à legibus prohibita; prius oportet ostendi bona & juxta leges fuisse, quam pro argumentis ad aliquid probandum sumantur. Quid enim tam malum est, absurdumque quod exemplo careat? Constantium & Justinianum Augustos nullo jure, sed summâ injuriâ usos esse, palam ex historiis est. Otto I. Joannem XII. hominem perditissimum, & flagitiis magis, quam dignitate maximum, throno movit, majori zelo, quam æquitate; belli nimirum, quam juris legumque peritior. (b) Quid vero Imperatoribus Ecclesiæ Advocatis jure defensionis liceat Pontifice Ecclesiam vastante, infra dicitur.

(a) Per textus in L. sed licet ff. de off. Præs. L. nemo C. de sentent. & interlocut. & c. sana d. 9.

(b) De quo V. Ottonem Frising. l. 6. c. 23. & Baron. ad annum CMLXIII.

Ad citatos Canones dicimus, posse Summos Pontifices innocentia sua certos, non Concilii tantum, sed aliorum etiam Principum examen & iudicium admittere, non quidem ut illis se, suamque dignitatem, sed factum ipsum submittant, idque exemplo Christi Domini, qui cum in forma Dei esset, exinanivit semetipsum, factus obediens usque ad mortem. Audi Gratian. post c. testes. 2. q. 7. *Aliud est, quod de rigore cogitur servare disciplina, aliud quod admittitur ex perfectionis consideratione. Christus ad se arguendum Iudaeos admisit perfectione humilitatis, non se veritate iuris. Si enim legis rigore essent admissi, hac auctoritate criminosi, & infames in accusatione religiosorum essent recipiendi, cum essent sceleratissimi, qui de Christi noce tractantes, innocentem condemnare volebant. Hoc ergo exemplo Pralati non coguntur recipere subditos in accusatione sui, sed permittuntur. Item Paulus Petrum reprehendit, qui Princeps Apostolorum erat. Unde datur intelligi, quod subditi possunt reprehendere Pralatos suos, si reprehensibiles fuerint. Sed hoc facile refellitur, si unde sit reprehensus, advertitur. Petrus cogebat gentes iudaizare, & a veritate Evangelii recedere, cum Iudaeis gregem faciens, & a cibus gentium latenter se subtrahens. Par autem in se est, a fide exorbitare, & alios exemplo, vel verbo a fide dejicere. Ergo hoc exemplo non probantur Pralati accusandi a subditis, nisi forte a fide exorbitaverint, vel alios exorbitare coegerint.*

Et B. Gregorium c. Petrus eodem: Petrus potestatem regni acceperat, & tamen idem Apostolorum primus querimonia contra eum a fidelibus facta, cur ad gentes intrasset, non ex potestate officii, qua posset dicere, oves pastorem suum non accusent, nec reprehendant, sed ex ratione divina virtutis, qua gentiles acceperant Spiritum S. respondit.

